

Âm mưu của tổng giám đốc

Chương 35 : Chương 35

Chương 10.1:

Hai tháng sau

Tiêu Vũ Nhu đứng trước cửa sổ, nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cảm thụ trong thân thể có một sinh linh bé bỏng đang hình thành.

Cô mang thai! Đứa bé được hơn 2 tháng, an toàn nằm trong bụng cô. Cô rốt cuộc có thể hiểu tâm trạng lúc Hải Lan biết mình có con.

Người phụ nữ nào không mong có đứa con do mình sinh ra?

Nhưng. Cô thật sự không muốn sao? Về chuyện con của Úy Dương và Hải Lan, còn có chuyện đau khổ năm đó, đều không để ý ư?

Chỉ cần được anh yêu, cô chấp nhận mọi chuyện được sao?

Hình như không đơn giản như vậy.

Có lẽ Tiêu Vũ Nhu trước kia sẽ thản nhiên đối mặt, bởi vì chuyện này không có đi vào lòng của cô; nhưng cô bây giờ chỉ là một cô gái cực kì bình thường thôi!

Tình yêu khiến bản thân mình ích kỷ.

Tất nhiên cô sẽ không làm khó Hải Lan và con của cậu ấy, nhưng mỗi khi bị anh ôm vào trong ngực; mỗi lần đưa mắt nhìn anh; mỗi khi cô vuốt ve bụng mình, may mắn vì mình sắp có được kết tinh tình yêu của hai người, thì cô có thể gạt vấn đề này sang một bên sao?

Cô không biết.

Úy Dương im lặng đứng sau lưng cô.

Hai tháng này, anh rất vui vẻ, nghĩ đến chuyện từ nay về sau sẽ ở

chung với cô, người ngoài nói gì, anh không quan tâm.

Nhưng gần đây cô luôn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Úy Dương không cách nào biết được cô đang suy nghĩ gì, cảm giác lo lắng trở về.

"Lại đau bụng rồi sao?"

Tiêu Vũ Nhu xoay người lại, thấy Úy Dương, cười với anh.

Nụ cười này khiến toàn thân anh nóng ran .

"Không." Cô không muốn nói việc cô có thai cho anh biết sớm.

"Có đói bụng không?" Úy Dương ôm lấy Vũ Nhu, đầu cúi xuống cổ của cô, đôi tay nghịch ngợm vuốt ve bụng cô.

Tiêu Vũ Nhu khẽ tránh né "Đừng, nhột lắm."

"Em không đói, nhưng anh bụng!" Anh hài hước nhắc cô lên, hai người cùng nhau ngã vào trên giường lớn.

Có lẽ chỉ có lúc này, cô mới phải hoàn toàn thuộc về anh!

.....
.....

Đi tới đi lui, Vũ Nhu phát hiện mình tới Tiêu gia!

Cô có chút kinh ngạc nhìn căn nhà trước mắt, không tin rằng việc mình chỉ muốn đi dạo, kết quả lại đi tới nơi đây.

Cô vừa mới quay người, liền phát hiện có một bé trai mở to đôi mắt sáng trong nhìn cô.

"Chào chị." Giọng cậu bé lanh lảnh.

Nhìn bé chỉ tầm 6, 7 tuổi, lại vô cùng lễ phép, đúng là con nhà có giáo dục.

Vũ Nhu ngồi xổm xuống, thân thiết thăm hỏi nó: "Chào em, em tên gì?"

"Tiêu Niệm Vũ ạ."

Vũ Nhu vừa nghe cái tên này, liền ngây ngẩn cả người.

Mặc dù cô chưa từng nghe Hải Lan nói về con của cậu ấy, nhưng mà ở trước nhà họ Tiêu gặp được đứa bé họ Tiêu, tuyệt đối không phải là trùng hợp. Đứa bé này mặc dù là con của Úy Dương, nhưng Hải Lan đi theo cha, cho nên nó họ Tiêu cũng không có cái gì kỳ quái.

"Em mấy tuổi rồi?"

"Em sáu tuổi!" Chú bé giơ 6 ngón tay ra, cười hi hi trả lời.

Chuyện này càng chứng minh suy đoán của Vũ Nhu là chính xác.

Vũ Nhu rất thích đứa bé này, cô kéo tay của nó, nói: "Mẹ em đâu?"

"Em lén chạy ra ngoài nên mẹ không biết." Tiêu Niệm Vũ nói.

"Ồ?" Vũ Nhu cười lên, đôi mắt đứa trẻ tròn vo, cực kỳ giống Hải Lan. "Tại sao em lại lén chạy đến đây?"

"Ba bắt em học đàn, em không thích. Mà mẹ cũng không để cho em ra ngoài chơi, cho nên em trèo cửa sổ chạy ra đây."

"Lần sau không được thế nữa! Rất nguy hiểm."

"Vâng, em sẽ nghe lời chị, em rất thích chị, hi hi!" Tiêu Niệm Vũ vui vẻ kéo tay Tiêu Vũ.

"Tại sao?"

"Nhà em có hình của chị, mẹ nói tên của em cũng từ tên chị mà ra."

Vũ Nhu ngây người, lúc này mới phát hiện ra "Niệm Vũ" và "Vũ Nhu" phát âm giống nhau, trong lòng không khỏi cảm động, nhớ lại thời gian vui vẻ cùng với Hải Lan.

"Niệm Vũ!"

Giọng nói của Hải Lan từ cổng truyền đến, thấy con trai, cô vội vã đi xuống bậc thang.

"Vũ Nhu?" Thấy người bên cạnh con trai là Vũ Nhu, cô vừa mừng vừa sợ.

"Cậu. tới rồi à" Cô không tìm ra lời nào để nói.

Cô chưa bao giờ dám hi vọng có một ngày Vũ Nhu sẽ chủ động đến gặp họ.

"Đúng vậy." Vũ Nhu cũng bị Hải Lan làm cảm động, hôm nay sẽ bắt đầu làm một người mới thôi.

"Mau vào nhà ngồi." Mặt Hải Lan ngấn lệ nhìn Tiêu Vũ Nhu hồi lâu, đột nhiên nói lên một câu như vậy, nhưng sau khi nói lại cảm thấy không đúng.

Tiêu gia vốn là nhà của Tiêu Vũ Nhu, cô mới đúng là người ngoài!

Nhìn thấy Hải Lan luống cuống, Vũ Nhu cầm bàn tay có chút run rẩy của Hải Lan, hỏi : "Ba tớ có ở đây không?"

"Kiến Hoa không có ở đây." Cô mở cửa, để Vũ Nhu và Niệm Vũ vào nhà.

Hải Lan mời Vũ Nhu ngồi xuống, đuổi Niệm Vũ về phòng của nó, giúp cô pha trà.

Vũ Nhu nhìn xung quanh, hương trà nồng đậm làm cho người ta cảm thấy hương vị của gia đình, cô không khỏi kinh ngạc vì sự thay đổi của Hải Lan.

Trước kia cậu ấy luôn nóng nảy, không giống như bây giờ, dịu dàng, hiền hậu, đúng là người phụ nữ của gia đình.

Cô mỉm cười, hỏi thăm về cuộc sống của cậu ấy, mà Hải Lan càng đáp càng tự nhiên. Vũ Nhu cảm giác mình đã lâu không thoải mái nói

chuyện với ai như vậy.

"Cậu. ở chung với Úy Dương à?" Hải Lan có chút nôn nóng hỏi.

"Ừ. Chuyện này phải cảm ơn cậu, nếu không có cậu, bọn tớ sẽ không làm lành với nhau." Vũ Nhu cười nói.

"Đâu có." Hải Lan cười vui vẻ, nhưng lập tức lại lo lắng Vũ Nhu thầm trách mình lảm miêng, nhưng không nói ra.

Vũ Nhu thấy Hải Lan như thế, cho rằng cậu ấy lo lắng mình sẽ gây khó dễ với Niệm Vũ, vội vàng nói: "Cậu yên tâm, tớ sẽ đối xử với Niệm Vũ như con ruột."

Cô vô cùng thích bé trai này, có một đứa con đáng yêu như vậy, cho dù không phải con ruột cũng được.

Nghe nói như thế, Hải Lan giật mình "Cậu. không biết?"

"Biết cái gì?" Vũ Nhu nhìn Hải Lan một chút, cực kì không hiểu.

"Niệm Vũ là con trai của Kiến Hoa."

Vũ Nhu dịu dàng cười cười, "Không sao, tớ thật sự không để ý."

Hải Lan nóng nảy "Nhưng Niệm Vũ thật sự là con trai của Kiến Hoa! Nó là em trai của cậu."

Vũ Nhu nghe giọng của Hải Lan không giống như đang an ủi cô, trong lòng liền nghi hoặc.

Chẳng lẽ cha không có nói cho Hải Lan nghe về chuyện của ông sao?

"Ơ. Cha tớ không. Không nói sao?"

"Nói gì? Anh ấy biết Niệm Vũ là con của anh ấy."

Sau một lúc do dự, Vũ Nhu mới cẩn thận nói: "Sau khi tớ sinh ra, cha tớ đã thất ống dẫn tinh rồi."

"Thì ra là cậu biết?" Hải Lan kinh ngạc nói.

"Cậu cũng biết?" Lần này là Vũ Nhu kinh ngạc.

"Trời ạ! Sao cậu không nói sớm?"

Hải Lan chán nản vỗ vỗ trán "Cha cậu đúng là đã thất ổng dẫn tinh, nhưng khi anh ấy ở chung với tớ thì anh ấy muốn tớ có thể được làm mẹ, cho nên đến bệnh viện phẫu thuật. Mà tớ cảm thấy chuyện này quá. Quá xấu hổ, cho nên không nói ra, mà cha cậu chắc cũng không biết cậu biết anh ấy đã từng thất ổng dẫn tinh, cho nên không nói gì."

Vũ Nhu ngây dại.

Thì ra là hiểu lầm! Úy Dương chưa từng. Phản bội cô?

"Lúc ấy, tớ giận Kiến Hoa vì không nói cho cậu chuyện chúng tớ, tớ cũng không chuẩn bị tâm lý mang thai, cho nên mới nhờ Úy Dương chở tớ đến bệnh viện, không ngờ bị cậu bắt gặp."

"Vậy. tại sao Úy Dương không nói cho tớ biết?" Giọng của Tiêu Vũ Nhu có chút run rẩy, cô vì chuyện mình không tin Úy Dương mà cảm giác đau lòng.

Hải Lan ngồi xuống cạnh Vũ Nhu, vỗ nhẹ lưng của cô, an ủi:

"Tớ nghĩ câu 'Không có gì phải giải thích hết' làm anh ấy đau lòng."

Không có gì phải giải thích. Tại sao cô có thể nói ra lời như vậy!

Thì ra lâu nay, cô luôn làm Úy Dương đau lòng, là cô tự cho mình là đúng, cũng làm cho Úy Dương chờ đợi lâu như vậy.

Hải Lan êm tai nói ra cảm tình nhiều năm của Úy Dương đối với cô, Vũ Nhu đau lòng muốn chết.

Hải Lan nói, anh tìm cô rất khó. Tay Vũ Nhu khẽ lay động.

Hải Lan nói, anh không thích trở về gia tộc Cát Lợi, nhưng vì tìm cô, anh về đây. Mắt Vũ Nhu đong đầy nước mắt.

Hải Lan nói, bảy năm qua, anh cất giữ những đồ vật của cô như bảo bối. Nước mắt Vũ Nhu trượt xuống gương mặt.

Hải Lan nói, anh không có bạn gái, thậm chí phòng làm việc đều là một khoảng không gian đen kịt. Trong lòng Vũ Nhu kích động không nói ra lời.

Vũ Nhu đưa tay lau nước mắt, đứng dậy nói với Hải Lan: "Tớ về đây. Cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết nhiều chuyện như vậy!" Nói xong liền vội vàng ra khỏi cửa.

LINK Truyện:

Âm mưu của tổng giám đốc <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/am-muu-cua-tong-giam-doc-395293.html>

LINK Chương này:

Chương 35

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/am-muu-cua-tong-giam-doc-395293/chuong-35.html>